

Ο χρόνος διαδρομής ανάμεσα στο Παγκράτι και στην πλατεία Συντάγματος εξαρτάται από την καλή ή την κακή σου τύχη. Αν πέσεις πάνω σε συγκεντρώσεις, πορείες ή διαδηλώσεις, μπορεί να φας και οκτώωρο. Αν γλιτώσεις το τρίπτυχο, τότε χρειάζεσαι γύρω στο τέταρτο. Εμάς η τύχη είναι με το μέρος μας και φτάνουμε σε δέκα λεπτά.

Ο Δερμιτζάκης μάς περιμένει στο λόμπι. Η άφιξή μας γίνεται αντιληπτή μόνο στη ρεσεψιόν. Στην πελατεία και στο υπόλοιπο προσωπικό δε λέει τίποτα.

«Έχω το κλειδί» μου λέει ο Δερμιτζάκης. «Το δωμάτιο είναι το 502».

«Ανεβείτε με τον Δημητρίου για να ξεκινήσει. Εγώ θα μιλήσω πρώτα με τους υπαλλήλους της ρεσεψιόν».

«Ξεχάστε το. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου επιμένει να σας μιλήσει πρώτος».

Φαίνεται πως έχει πέσει σύρμα, γιατί μόλις λέω το όνομά μου μια τριαντάρα μου ζητάει να την ακολουθήσω. Η διεύθυνση είναι στο ισόγειο, πίσω από τη ρεσεψιόν. Ο διευθυντής λέγεται Πουλιάσης. Σηκώνεται και μου απλώνει το χέρι του.

«Τι συνέβη με τον πελάτη μας;» με ρωτάει.

Και μόνο η ερώτηση αρκεί για να βγω από τα ρούχα μου. «Η αστυνομία δεν είναι υποχρεωμένη να δίνει προσωπικές εξηγήσεις στους πολίτες για τις έρευνές της, κύριε Πουλιάση. Όταν υπάρξουν ανακοινώσεις, θα μάθετε τι συνέβη με τον πελάτη σας. Για την ώρα, θέλω μόνο κάποιες πληροφορίες σχετικά με τον ντε Μορ. Ποιος μπορεί να μου τις δώσει;»

«Με παρεξηγήσατε, κύριε αστυνόμε. Ο κύριος ντε Μορ είναι τακτικός πελάτης μας και ανησυχώ για την καλή φήμη του ξενοδοχείου».

«Μπορώ να σας διαβεβαιώσω πως ό,τι κι αν συνέβη, δεν έχει σχέση με το ξενοδοχείο σας».

«Αυτό μου είναι αρκετό» μου λέει ανακουφισμένος.

«Ποιος μπορεί να μου δώσει μερικές πληροφορίες σχετικά με τον Χένρικ ντε Μορ;»

«Ο κύριος Κουτσούβελος, ο προϊστάμενος της ρεσεψιόν».

Του κάνει μια τηλεφωνική κλήση και σε λίγο εμφανίζεται ένας σαρανταπεντάρης, ψηλός, με ψαρά μαλλιά και στολή ρεσεψιονίστα.

«Πόσον καιρό έμενε στο ξενοδοχείο σας ο ντε Μορ, κύριε Κουτσούβελε;»

«Αρχικά ήταν να μείνει τρεις μέρες. Τη δεύτερη μέρα μας ανακοίνωσε ότι θα έμενε άλλη μια εβδομάδα. Για διακοπές, όπως μας είπε».

«Δεχόταν επισκέψεις στο ξενοδοχείο;»

«Ναι, επαγγελματικές».

«Πώς συμπεραίνετε ότι ήταν επαγγελματικές;»

«Γιατί κάθε φορά που τους παρακολουθούσα α-

πό τη ρεσεψιόν ή τους έβλεπα περνώντας από το μπαρ, είχαν μπροστά τους ανοιχτούς φακέλους και συζητούσαν». Σκέφτεται λίγο και συμπληρώνει. «Εξάλλου, από τη μέρα που μπήκε σε διακοπές, έπαψε να δέχεται επισκέψεις».

«Γύριζε αργά τις νύχτες;»

Ο Κουτσούβελος βάζει τα γέλια. «Κύριε αστυνόμε, όσοι έρχονται για διακοπές στην Αθήνα, βλέπουν τις πρώτες μέρες τα αξιοθέατα, και μετά τι τους μένει; Το ξενύχτι της πόλης. Κυρίως αυτοί που έρχονται από την Κεντρική ή τη Βόρεια Ευρώπη τρελαίνονται για νυχτερινή ζωή, γιατί στις χώρες τους κοιμούνται και ξυπνάνε με τα κοκόρια».

«Ωραία, δε σας χρειάζομαι άλλο. Θα ανεβώ στο δωμάτιο του ντε Μορ».

«Αν με θελήσετε για κάτι, θα είμαι εδώ» μου λέει ο Πουλιάσης.

Τον ευχαριστώ και ανεβαίνω στον πέμπτο όροφο. Στο δωμάτιο 502, ο Δημητρίου με τον Δερμιτζάκη έχουν ήδη πιάσει δουλειά. Το κρεβάτι είναι ξέστρωτο, που σημαίνει ότι προλάβαμε την καμαριέρα. Ρίχνω μια γρήγορη ματιά στα γύρω. Η βαλίτσα του είναι πάνω στη σχάρα για τις αποσκευές. Στο γραφειάκι υπάρχει ένας φορητός υπολογιστής συνδεδεμένος με το Ιντερνέτ. Δίπλα στο γραφείο υπάρχει ένας χοντρός χαρτοφυλάκας, αλλά φακέλους δε βλέπω πουθενά. Ανοίγω το χαρτοφύλακα και τους βρίσκω τακτοποιημένους στη σειρά. Προφανώς, από τη μέρα που μπήκε σε διακοπές δεν άνοιξε τους επαγγελματικούς φακέλους του, όπως κάθε λογικός άνθρωπος.

«Βρήκες τίποτα;» ρωτάω τον Δημητρίου.

«Άπειρα δακτυλικά αποτυπώματα, αλλά δεν έχω ελπίδες να βρω κάτι συνταρακτικό. Εκτός από τα αποτυπώματα του θύματος, τα υπόλοιπα θα είναι της καμαριέρας και του προσωπικού που μπαινόβγαινε στο δωμάτιο. Τον υπολογιστή θα τον στείλω στο εργαστήριο να τον ξεψαχνίσουν».

Δοκιμάζω να ανοίξω πρώτα τη βαλίτσα, αλλά είναι κλειδωμένη με συνδυασμό.

«Το είδα κι εγώ» μου λέει ο Δημητρίου. «Αφήστε, θα την ανοίξουμε στο εργαστήριο».

Αφού δε βρίσκω άκρη με τη βαλίτσα, παίρνω το χαρτοφύλακα και τον ακουμπάω στο κρεβάτι. Η ταυτότητα του ντε Μορ βρίσκεται στην μπροστινή θήκη. Συνεπώς, την άφηνε στο ξενοδοχείο όταν έκανε τις νυχτερινές εξορμήσεις του. Βγάζω τους φακέλους έναν-έναν και διαβάζω τις επιγραφές τους. Οι περισσότεροι είναι φάκελοι του οίκου αξιολόγησης Γουόλας και Τσένι. Η τελευταία κλήρωση είναι και η τυχερή. Βγάζω ένα φάκελο με τίτλο «Coordination and Investment Bank. Report».

«Όλους τους φακέλους θα τους στείλεις στον Λαζαρίδη» λέω στον Δερμιτζάκη. «Αλλά απ' αυτόν εδώ θέλω μια σειρά φωτοτυπίες, πριν τον παραδώσεις».

Η επόμενη στάση μου είναι η ντουλάπα. Από τις κρεμάστρες κρέμονται ένα κοστούμι, που ο ντε Μορ το φορούσε και στη συνέντευξη, και δύο λινά πανταλόνια. Τα πουκάμισα και τα μακό του είναι τοποθετημένα με τάξη στο ράφι πάνω από τα κοστούμια. Από τα δύο συρτάρια της ντουλάπας, το έ-

να είναι άδειο. Το άλλο έχει κάλτσες και εσώρουχα. Κάτω από τα εσώρουχα βρίσκω δύο συσκευασίες με προφυλακτικά.

Το μπάνιο δε μου αποκαλύπτει τίποτε άλλο, εκτός από τα συνηθισμένα αρώματα, ξυριστικά, οδοντόβουρτσα και οδοντόκρεμα, που χρησιμοποιεί ο κάθε ταξιδιώτης.

Λέω στον Δημητρίου να σφραγίσει το δωμάτιο και να κρατήσει το κλειδί. Μετά, παίρνω τον Δερμιτζάκη και γυρίζω στην Αλεξάνδρα. Επειδή φοβάμαι ότι θα βρω το λεφούσι των δημοσιογράφων μαζεμένο μπροστά στο γραφείο μου, ανεβαίνω κατευθείαν στον πέμπτο, για να ενημερώσω πρώτα τον Γκίκα.

«Σας βρήκα τρία ονόματα που μπορεί να σας ενδιαφέρουν» μου λέει η Κούλα όταν με βλέπει.

«Θα μου τα πεις, μόλις βγω από τον Γκίκα».

Τον βρίσκω έτοιμο να φάει σίδερα. «Έλα, γιατί ο υπουργός έχει τηλεφωνήσει τρεις φορές και άλλες τόσες ο αρχηγός».

Του δίνω μια γρήγορη αναφορά. «Η πρώτη εκτίμηση του Σταυρόπουλου είναι ότι πρόκειται για τον ίδιο δράστη, αλλά θα μας το επιβεβαιώσει μετά τη νεκροψία».

«Αν επιβεβαιωθεί η εκτίμησή του, τότε τη βάψαμε».

«Πάντως, οι πρώτες ενδείξεις δείχνουν προς αυτήν την κατεύθυνση. Ο φόνος είναι καρμπόν με τους δύο προηγούμενους».

«Άγιο είχαμε που μας άφησαν απέξω. Φύγε τώρα, γιατί πρέπει να ενημερώσω τον υπουργό».

Δεν έχει άδικο. Το να μένεις στην απόξω είναι καμιά φορά το μικρότερο κακό. Κάνω μια στάση στην Κούλα, για να δω τι ξετρύπωσε.

«Έχω εντοπίσει τρεις περιπτώσεις, κύριε Χαρίτο» μου λέει. «Ο πρώτος είναι κάποιος Σωτήρης Μπαλογιάννης. Είχε μια μπουτίκ στο Παγκράτι. Πήρε δάνειο και άνοιξε μια δεύτερη στην Κηφισιά. Αυτή η δεύτερη τον βούλιαξε και τα έχασε όλα. Ο δεύτερος λέγεται Λεωνίδας Στεργιόπουλος. Αυτός έχει μια βιοτεχνία γυναικείων ενδυμάτων. Την κράτησε μια δεκαετία με δάνεια. Στο τέλος χρεοκόπησε και τα έχασε όλα. Και ο τρίτος είναι ο εργολάβος Στέφανος Βαρούλκος. Έχτιζε μια οικοδομή στο Κορωπί».

«Στο Κορωπί είπες;»

«Μάλιστα, αλλά το οικοπέδο αποδείχτηκε διεκδικούμενο και δεν μπορούσε να πουλήσει τα διαμερίσματα. Έμπλεξε στα δικαστήρια με τους κληρονόμους, σταμάτησε να πληρώνει και το δάνειο, ώσπου η τράπεζα του τα πήρε όλα».

«Ξέρεις ποια τράπεζα του είχε χορηγήσει το δάνειο;»

«Η Κεντρική».

Ο Ζησιμόπουλος δολοφονήθηκε στο Κορωπί και ο εργολάβος Στέφανος Βαρούλκος φαλίρισε στο Κορωπί και του τα πήρε όλα η Κεντρική Τράπεζα. Μπορεί να είναι σύμπτωση, μπορεί και όχι. Πάντως, αξίζει να το ψάξω. Η Κούλα μού δίνει ένα τυπωμένο χαρτί με τα ονόματα, τις διευθύνσεις αυτών που εντόπισε, καθώς και με ποιες τράπεζες είχαν συναλλαγές.

«Κούλα, είσαι θησαυρός. Σ' ευχαριστώ και αναμένω τη συνέχεια». Μου χαρίζει το πιο γλυκό της χαμόγελο και αποχωρώ.

Τους βλέπω από μακριά στημένους μπροστά στο γραφείο μου, όπως το είχα προβλέψει. Είναι παρόντες όλοι οι σεσημασμένοι, με εξαίρεση τον Σωτηρόπουλο, που απουσιάζει. Μόλις με βλέπουν, εφορμούν με τα μικρόφωνα τους.

«Τι έχετε να μας πείτε για το καινούργιο θύμα, κύριε αστυνόμη;»

«Αληθεύει ότι είναι ξένος και ομοφυλόφιλος;»

«Πρόκειται για τον ίδιο δράστη ή για δύο διαφορετικούς;»

«Αν είναι ο ίδιος, τι θα γίνει με τον ύποπτο που συλλάβατε;»

Έχω έτοιμη την απάντηση και το διασκεδάζω. «Ο κύριος υπουργός θα κάνει δηλώσεις».

«Πότε;»

«Από πότε κανονίζω εγώ τις συνεντεύξεις τύπου του υπουργού; Ρωτήστε το γραφείο του».

«Δεν μπορείτε να μας πείτε τουλάχιστον, αν είναι ένας ή δύο οι δράστες;»

«Παιδιά, λυπάμαι. Δεν μπορώ να σας πω τίποτα. Καταλαβαίνετε».

Τους αφήνω στο διάδρομο και μπαίνω στο γραφείο μου. Ο Βλασόπουλος έχει γυρίσει και με περιμένει.

«Για λέγε».

«Τίποτα το συνταρακτικό. Ο Σταυρόπουλος αποχώρησε με το πτώμα. Από την Ιπποδάμου, δεν έβγαλα τίποτα. Υπάρχουν πάντα παρκαρισμένα αυ-

τοκίνητα στο δρόμο. Κανείς δεν πρόσεξε αν πάρκαρε κανένα αργά τη νύχτα. Το βέβαιο είναι ότι το μπαρ είναι αξιοπρεπές και δεν ενοχλούσε κανέναν. Δε βρέθηκε ούτε ένας να μου πει κακή κουβέντα».

Την ίδια εντύπωση αποκόμισα και εγώ στο ψιλικατζήδικο της οδού Αθανασίας. Δίνω στον Βλασόπουλο την κατάσταση της Κούλας. «Εντόπισε τους πρώτους δύο και ετοίμασε ένα περιπολικό για να πάμε στο Κορωπί. Ο Βαρούλκος μοιάζει να είναι η πιο κραυγαλέα περίπτωση».

Απ' ό,τι φαίνεται όμως κάποιοι έχουν βαλθεί να μου χαλάνε σήμερα το πρόγραμμα. Μόλις βγαίνει ο Βλασόπουλος, χτυπάει το τηλέφωνο και είναι ο Γκίκας.

«Ο υπουργός μάς θέλει αμέσως στο γραφείο του».

Την ώρα που μπαίνω στο ασανσέρ, χτυπάει το κινητό μου και είναι ο Σωτηρόπουλος.

«Κατάλαβα ότι δε θα άνοιγες τα χαρτιά σου και έστειλα έναν νεαρό συνάδελφο. Έχεις να μου κάνεις καμιά αποκάλυψη στο κατ' ιδίαν;»

«Οι ανώνυμες πηγές λένε πως πρόκειται για τον ίδιο δράστη. Κλείνω τώρα γιατί με θέλει ο Γκίκας».

«Έτσι είναι. Ένας κάνει το λάθος, αλλά τρέχουν όλοι» είναι το ειρωνικό σχόλιό του.